

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 1Cob/175/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1115200868
Dátum vydania rozhodnutia: 07. 12. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Monika Školníková
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2022:1115200868.1

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Moniky Školníkovej a členiek senátu JUDr. Viery Markovej a JUDr. Renáty Šiškovéj v spore žalobcu: Wüstenrot poisťovňa, a.s., Digital Park I, Einsteinova 21, 851 01 Bratislava - mestská časť Petržalka, IČO: 31 383 408, právne zastúpeného: SEDLAČKO & PARTNERS, s.r.o., Štefánikova 8, 811 05 Bratislava, IČO: 36 853 186, proti žalovaným: 1/ Dopravný podnik Bratislava, akciová spoločnosť, Olejkárska 1, 814 52 Bratislava, IČO: 00 492 736 a 2/ KOOPERATIVA poisťovňa, a.s. Vienna Insurance Group, Štefanovičova 4, 816 23 Bratislava, IČO: 00 585 441, o zaplatenie 26.876,02 eur s príslušenstvom a o odvolaní žalovaného 1/ proti uzneseniu Okresného súdu Bratislava I č. k. 32Cb/10/2015 - 121 zo dňa 19.10.2020, takto

rozhodol:

I. Krajský súd v Bratislave uznesenie Okresného súdu Bratislava I č. k. 32Cb/10/2015 - 121 zo dňa 19.10.2020 v napadnutom výroku IV. p o t v r d z u j e .

II. Súd p r i z n á v a žalobcovi voči žalovanému 1/ nárok na náhradu trov odvolacieho konania vo výške 100%.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Bratislava I ako súd prvej inštancie napadnutým uznesením výkonom I. rozhodol o zastavení konania v časti sumy 26.876,02 eur, výkonom II. rozhodol o povinnosti žalovaného 1/ zaplatiť žalobcovi úrok z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 26.876,02 eur od 17.08.2016 do 10.03.2017, výkonom III. žalobu vo zvyšku zamietol, výkonom IV. priznal žalobcovi voči žalovanému 1/ nárok na náhradu trov konania vo výške 100% a výkonom V. žalovanému 2/ nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi nepriznal. Svoje rozhodnutie súd prvej inštancie odôvodnil ustanoveniami § 145 ods. 2 a § 146 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) a § 420 ods. 2, § 427 ods. 1, § 813 ods. 1, § 822, § 823, § 517 ods. 1 a ods. 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka (ďalej len „Občiansky zákonník“).

2. Súd prvej inštancie napadnuté rozhodnutie odôvodnil tým, že za nesporné skutkové tvrdenia považoval tvrdenie žalobcu o tom, ako došlo poistnej udalosti, že ju zapríčinil zamestnanec žalovaného 1/ a že žalobca vyplatil poškodenému poistné plnenie, v dôsledku čoho na neho prešlo právo na náhradu škody spôsobenej poistnou udalosťou. Vzhľadom k tomu, že mal žalovaný 1/ v čase poistnej udalosti uzatvorenú poistnú zmluvu so žalovaným 2/, uplatnil si žalobca svoj nárok priamo u žalovaného 2/ v zmysle ustanovenia § 15 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o PZP“) a žalovaného 1/ na plnenie nevyžýval a tento sa o nevysporiadaní predmetnej poistnej udalosti zo strany žalovaného 2/ dozvedel až samotným doručením žaloby. Súd prvej inštancie uvedené skutočnosti považoval za preukázané a z takto zisteného skutkového stavu, vyplývajúceho z tvrdení strán sporu a predložených listinných dôkazov, ktoré zároveň neboli relevantnou protistranou rozporované, v danej veci vychádzal. Za sporný súd prvej inštancie považoval žalovaný 2/ namietaný nedostatok jeho pasívnej vecnej legitímácie v spore a skutočnosť, či má žalobca nárok na úroky z

omeškania, a ak áno, od akého dátumu a voči komu. Spornosť vyplývajúca zo skutočnosti, že žalobca si uplatnil svoj nárok priamo u žalovaného 2/ na základe zákona o PZP, keď mal za to, že medzi žalovaným 1/ a 2/ bola uzatvorená zmluva o povinnom zmluvnom poistení motorových vozidiel, pričom žalovaní 1/ a 2/ tvrdili, že medzi nimi bola uzatvorená zmluva o poistení všeobecnej zodpovednosti za škodu, bola odstránená na pojednávaní konanom dňa 19.10.2020 predložením predmetnej zmluvy uzatvorenej medzi žalovaným 1/ a 2/, z ktorej je zrejmé, že medzi nimi došlo k uzatvoreniu poisťovnej zmluvy v zmysle § 788 a nasl. Občianskeho zákonníka a nie k povinnému zmluvnému poisteniu motorových vozidiel v zmysle zákona o PZP. Pasívna legitímácia žalovaného 1/ je daná podľa § 420 ods. 2 v spojení s § 427 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Zodpovednosť za škodu spôsobenú prevádzkou dopravných prostriedkov upravená v § 427 a nasl. Občianskeho zákonníka, je osobitným druhom občianskoprávnej zodpovednosti za škodu, ktorá spočíva na princípe objektívnej zodpovednosti. Spornou bola pasívna legitímácia žalovaného 2/ v danom konaní, keď žalobca ju odvodzoval od existencie zmluvy o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla medzi žalovaným 1/ a 2/, ktorej existencia sa však priebehu konania nepreukázala. Medzi žalovaným 1/ a 2/ bola uzatvorená zmluva o poistení zodpovednosti za škody podľa § 822 Občianskeho zákonníka, ktoré sa vzťahuje na zodpovednosť z prevádzky koľajových vozidiel. Žalobca tak nemal právo na plnenie v zmysle ustanovenia § 823 Občianskeho zákonníka, ak osobitné predpisy neustanovujú inak (takýto osobitným predpisom je napr. zákon o povinnom zmluvnom poistení motorových vozidiel). Neexistuje tak žiaden osobitný predpis, ktorý by zakladal pasívnu legitímáciu žalovaného 2/. V prípade nároku poškodeného na náhradu škody je tak pasívne legitímovaný škodca - v konkrétnom prípade žalovaný 1/. Vo vzťahu k žalovanému 2/ preto súd prvej inštancie žalobu v celom rozsahu zamietol (výrok III. rozsudku). Vo vzťahu k žalovanému 1/ po čiastočnom späťvzati istiny žalobcom tak zostalo sporným príslušenstvo žalovanej istiny. Žalobca nerozporoval skutočnosť, že žalovanému 1/ nedoručoval výzvy na plnenie regresného nároku žalobcu, tieto doručoval iba žalovanému 2/. Vzhľadom na to, že pre takýto prípad uplatňovania konkrétneho nároku, ktorý predstavuje peňažné plnenie, nie je doba splatnosti určená právnym predpisom, platí že škodca je povinný nahradiť škodu prvý deň po tom, čo ho poškodený vyzval k plneniu. Uplatnenie žalovanej istiny u žalovaného 2/, vo vzťahu ku ktorému neexistuje priamy nárok žalobcu na uplatnenie takéhoto nároku a teda nie je pasívne legitímovaný na uplatnenie takéhoto nároku, nemá relevantné účinky výzvy na plnenie adresovanej škodcovi, resp. dlžníkovi. Relevantné účinky výzvy na plnenie má v konkrétnom prípade len výzva adresovaná tomu, kto je povinný plniť žalovaný nárok a teda kto reálne je pasívne legitímovaný na plnenie žalovaného nároku. Vzhľadom k uvedenému sa dlžník, ktorým je v predmetnej veci len žalovaný 1/, nemohol dostať do omeškania s plnením nároku, ktorý bol predmetom tohto sporu, už doručením výzvy žalovanému 2/. Na základe doručenia výzvy na plnenie (v danom prípade doručením žaloby v predmetnej veci) je škodca povinný splniť dlh prvého dňa po tom, čo ho o plnenie veriteľ (v konkrétnom prípade žalobca) požiadal. Žalovaný 1/ sa o výške regresného nároku a jeho uplatnení žalobcom dozvedel až doručením žaloby dňa 16.08.2016, preto do omeškania so zaplatením žalovaného nároku sa dostal až dňom 17.08.2016. S ohľadom na uvedené sa žalovaný 1/ dostal do omeškania s plnením žalovanej istiny dňom 17.08.2016, a to aj napriek tomu, že si splnil všetky povinnosti týkajúce sa nahlásenia poisťovnej udalosti žalovanému 2/ v čase jej vzniku, keďže táto povinnosť mu vyplývala len zo vzájomného vzťahu medzi žalovaným 1/ a 2/. K zániku omeškania žalovaného 1/ došlo až plnením poisťovne (žalovaného 2/) žalobcovi, ktoré malo solučné účinky vo vzťahu k žalovanému 1/, a to dňom 10.03.2017. O samotnej výške zákonného úroku z omeškania z dlžnej sumy súd prvej inštancie rozhodol podľa ustanovenia § 517 ods. 1 a ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s § 3 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka, a to vo výške 5% ročne z dlžnej sumy, počnúc dňom nasledujúcim po dni, kedy bol žalovaný 1/ vyzvaný na plnenie v zmysle § 563 Občianskeho zákonníka, teda dňom nasledujúcim po doručení žaloby, t.j. 17.08.2016. Vzhľadom k tomu, že žalobca si uplatňoval úrok z omeškania vo výške 5,75% z dlžnej sumy od 01.05.2013, súd prvej inštancie vo zvyšnej časti presahujúcej priznaný zákonný úrok z omeškania (5% ročne od 17.08.2016 do 10.03.2017) žalobu zamietol (III. výrok rozsudku).

3. Súd prvej inštancie vo vzťahu k trovám konania napadnuté rozhodnutie odôvodnil tým, že rozhodol v zmysle § 256 ods. 1 CSP tak, že žalobcovi, ktorý procesne nezavinil zastavenie konania v časti žalovanej istiny, priznal nárok na náhradu trov konania voči žalovanému 1/. V tomto smere súd prvej inštancie poukázal na rozhodnutie NS SR sp. zn. 5MCdo/12/2008, z ktorého vyplýva, že zavinenie je potrebné posudzovať len z procesného hľadiska a nie podľa hmotného práva z dôvodu, že v opačnom prípade by išlo o posúdenie dôvodnosti uplatneného nároku vo veci samej. Kritérium procesného zavinenia treba posudzovať z objektívneho hľadiska, a to vo vzťahu medzi tým, čo žalujúca strana požadovala a

skutočnosťou, pre ktorú žalujúca strana neskôr vzala žalobu späť s tým, aby bolo konanie zastavené. Vo vzťahu k čiastočnému úspechu žalobcu ohľadne príslušenstva a jeho neúspechu vo zvyšnej časti príslušenstva súd prvej inštancie poukázal na to, že v prípade, ak je príslušenstvo uplatnené spolu s pohľadávkou, jeho súdom priznaná výška nemá vplyv na posúdenie úspechu žalobcu v konaní. Pre posúdenie úspechu v konaní je limitujúce rozhodnutie o uplatnenej pohľadávke (podporne viď napr. rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 3Cob/210/2019 zo dňa 01.07.2020 a sp. zn. 1Co/76/2019 zo dňa 18.06.2020). S ohľadom na uvedené súd prvej inštancie o náhrade trov konania voči žalovanému 1/ rozhodol tak, ako je vedené vo výroku IV. rozsudku. Vo vzťahu k žalovanému 2/ z dôvodu nedostatku jeho pasívnej legitímácie v spore, bol žalobca v celom rozsahu neúspešný a preto v zmysle zásady úspechu, resp. neúspechu vo veci vznikol podľa § 255 ods. 1 CSP nárok na náhradu trov konania žalovanému 2/ voči žalobcovi. Zo súdneho spisu vyplýva, že žalovanému 2/ v konaní žiadne trovy nevznikli, preto mu súd náhradu trov konania nepriznal, a to s poukazom na R 72/2018 (výrok I. rozsudku).

4. Proti tomuto rozsudku súdu prvej inštancie podal odvolanie žalovaný 1/ v zákonnej lehote poštou v rozsahu výroku IV., ktorým súd prvej inštancie priznal žalobcovi voči žalovanému 1/ nárok na náhradu trov konania vo výške 100%, a to z dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP a navrhol, aby odvolací súd uznesenie súdu prvej inštancie v napadnutom výroku IV. zrušil, alebo zmenil tak, že náhradu trov konania neprizná. Žalovaný 1/ v odvolaní namietal nesprávne právne posúdenie, keď podľa žalovaného 1/ škodovú udalosť nahlásil riadne a včas oznámením zo dňa 20.01.2013 (ku škodovej udalosti došlo dňa 18.01.2013) a to žalovanému 2/ ako zmluvnej poisťovni. Žalobca adresoval výzvu o náhradu škody žalovanému 2/, a to opakovane dňa 04.04.2013, 04.07.2013, 24.03.2014 a 15.10.2014. Žalovanému 1/ bola následne doručená už len žaloba podaná žalobcom. Žalovaný 1/ počas celého konania poukazoval na to, že o nároku žalobcu sa dozvedel až doručením žaloby dňa 16.08.2016, pričom dovtedy nebol zo strany žalobcu vôbec vyzvaný k plneniu. Žalovaná istina bola uhradená zo strany žalovaného 2/ dňa 10.03.2017 po došetrení poisťovnej udalosti a spoluúčasť na plnení žalovaný 1/ vo výške 331,94 eur uhradil dňa 18.04.2017, teda ihneď potom, ako sa dozvedel o plnení zo strany žalovaného 2/. Žalovaný 1/ s napadnutým výrokom IV. nesúhlasí, pretože vychádza z nesprávneho právneho posúdenia a neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov pre rozhodnutie súdu a je tak neodôvodnené a nepreskúmateľné. Súd prvej inštancie poukázal iba na § 256 CSP, pričom uviedol, že žalobcovi voči žalovanému 1/ priznal náhradu trov konania, pretože nezavinil procesne zastavenie konania v časti žalovanej istiny. Žalovaný 1/ nesúhlasí s takýmto posúdením a má za to, že žalobcovi bola daná úspešnosť v nároku na úroky z omeškania 5% ročne zo sumy 26.876,02 eur od 17.08.2016 o 10.03.2017, pričom žalobca požadoval úroky z omeškania vo výške 5,75% ročne a to už od 01.05.2013. Bolo teda povinnosťou súdu prvej inštancie rozhodnúť popri uplatnenej istine aj o žalobcom uplatnených nárokoch na úrok z omeškania v zmysle zásady úspechu. Pomer úspechu je základným meradlom pre nárok na náhradu trov konania a treba ho určiť vždy, ak má byť náhrada trov konania rozdelená, pričom sa určuje k celému predmetu konania. Procesný neúspech žalobcu v časti príslušenstva žalovanej istiny nemôže byť bez ďalšieho prehliadaný. Žalovaný 1/ má za to, že v časti istiny žalobca zobral žalobu späť a teda konanie bolo v časti zastavené. Žalobcovi teda súd v časti istiny nevyhovel, ani žalobu nezamietol, teda žiadna zo strán nie je úspešnou, či neúspešnou. Vzhľadom na procesnú aktivitu žalobcu, vzatie žalobného návrhu v časti istiny späť, ako aj nepriznanie časti príslušenstva, nemôže byť žalobca úspešný v rozsahu 100%. Súd prvej inštancie sa nedostatočne vysporiadal s tým, ktorý z účastníkov bol v akej miere úspešný a svojvoľne priznal náhradu trov konania žalobcovi, ktorý tak bol neoprávnene zvýhodnený.

5. Žalobca sa k odvolaniu žalovaného 1/ nevyjadril.

6. Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací v zmysle § 34 CSP po oboznámení sa s obsahom spisu a po preskúmaní napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie v medziach daných rozsahom odvolania a odvolacími dôvodmi v zmysle § 379 a § 380 CSP dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie v časti odvolaním žalovaného 1/ dotknutého výroku je vecne správne.

7. Podľa § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

8. Podľa § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

9. Podľa § 262 ods. 1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

10. Podľa § 256 ods. 1 CSP, ak strana procesne zavinila zastavenie konania, súd prizná náhradu trov konania protistrane.

11. Podľa § 234 ods. 1 CSP súd rozhoduje uznesením, ak nerozhoduje vo veci samej.

12. Podľa § 235 ods. 1 uznesenie sa vyhlási verejne, ak bolo vydané na pojednávaní alebo pri inom úkone súdu.

13. Odvolací súd má z obsahu súdneho spisu preukázané, že žalobca sa žalobou podanou dňa 09.01.2015 domáhal uloženia povinnosti žalovaným 1/ a 2/ zaplatiť sumu 26.876,02 eur s príslušenstvom, a to z titulu náhrady škody spôsobenej poistnou udalosťou dňa 18.01.2013, kedy bola spôsobená škoda na vozidle poškodenej spoločnosti KOL-EKO, s.r.o., ktorá mala so žalobcom uzatvorenú poistnú zmluvu č. 610/008171-5 pre prípad havárie, krádeže a živelnej udalosti. Škodovú udalosť spôsobil zamestnanec žalovaného 1/. Žalobca vyplatil poistenému (poškodenému) poistné plnenie a prešlo tak na neho právo na náhradu škody spôsobenej poistnou udalosťou. Túto si uplatnil od škodcu (žalovaného 1/) a od jeho poisťovne (žalovaného 2/). Žalobca opakovane vyzýval žalovaného 2/ na plnenie a keďže mu náhrada škody nebola uhradená, uplatnil si žalobou škodu spolu s príslušenstvom - úrokom z omeškania z dlžnej istiny. Žalovaný 1/ počas konania uviedol, že si riadne splnil povinnosť a oznámil vznik škodovej udalosti svojej poisťovni (žalovanému 2/). Nakoľko však nebol vyzvaný žalobcom na úhradu škody, nevedel, že žalovaný 2/ neukončil likvidáciu poistnej udalosti. O tomto sa dozvedel až dorúčením žaloby. Počas konania žalovaný 2/ pristúpil k došetreniu poistnej udalosti a uhradil žalovanú istinu dňa 10.03.2017, pričom žalovaný 1/ uhradil následne dňa 18.04.2017 svoju spoluúčasť vo výške 331,94 eur.

14. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého výroku IV. rozsudku, ako aj celého obsahu spisového materiálu a odvolania žalovaného 1/ dospel k záveru, že súd prvej inštancie zistil v potrebnom rozsahu skutkový stav, na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam a vec i správne právne posúdil a svoje rozhodnutie náležite a logicky odôvodnil. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s napadnutým výrokom IV. rozsudku súdu prvej inštancie i s jeho odôvodnením a v podrobnostiach na neho poukazuje.

15. Na zdôraznenie správnosti odvolaním napadnutého výroku IV. rozsudku odvolací súd dodáva, že ustanovenie § 256 ods. 1 CSP predstavuje výnimku zo zásady náhrady trov konania podľa pomeru úspechu vo veci. Ak dôjde k zastaveniu sporového konania v dôsledku späťvzatia žaloby, potom je povinnosťou súdu pri rozhodovaní o trovách konania skúmať procesnú zodpovednosť pri zastavení konania na oboch procesných stranách, teda aj na strane žalobcu, aj na strane žalovaného. V danom prípade pri rozhodovaní o náhrade trov konania vo vzťahu k žalovanému 1/ súd prvej inštancie správne aplikoval ustanovenie § 256 ods. 1 CSP, pričom správne určil aj mieru zavinenia na zastavení konania, keď zodpovednosť za zastavenie konania je na žalovanej strane. Pokiaľ žalobca musel zobrať späť žalobu pre správanie sa žalovanej strany, spočívajúce v úhrade žalovanej sumy po začatí konania, potom je potrebné konštatovať, že žalovaná strana procesne zavinila zastavenie konania. V prejednávanej veci došlo k úhrade žalovanej istiny až po začatí konania. V dôsledku zamietnutia žaloby voči žalovanému 2/, ktorý výrok rozsudku nebol odvolaním napadnutý a tento nespochybnil ani žalovaný 1/, je procesne zodpovednou žalovanou stranou v konaní žalovaný 1/. Je potrebné ďalej uviesť, že za škodu spôsobenú zamestnancom žalovaného 1/ plne zodpovedal žalovaný 1/. Odvolací súd sa preto nestotožnil s námietkou žalovaného 1/, že nevedel o svojej povinnosti plniť, keďže mal vedomosť o tom, že jeho zamestnanec spôsobil škodu. Zodpovednosť za náhradu škody tak bola na žalovanom 1/. Je tiež bez právneho významu, že si žalovaný 1/ splnil oznamovaciu povinnosť vo vzťahu k svojej poisťovni (žalovanému 2/), keďže sa jedná o povinnosť, ktorú mal na základe vlastného zmluvného vzťahu so žalovaným 2/ a táto skutočnosť nemá vplyv na povinnosť plniť žalobcovi. Procesná zodpovednosť za zastavenie konania by bola daná na strane žalobcu iba vtedy, ak by žalobca žalobu zobral späť bez toho, aby išlo o reakciu na správanie sa žalovaného. V tomto prípade žalobca žalobu v časti žalovanej istiny zobral späť jednoznačne z dôvodu úhrady žalovanej istiny po začatí konania, teda vyslovene šlo o reakciu na neskoršie správanie sa žalovanej strany. S ohľadom na uvedené skutočnosti

odvolací súd ustálil záver o procesnom zavinení zastavenia konania žalovaným 1/, čo zakladá správnosť napadnutého výroku IV. rozsudku a existenciu nároku žalobcu voči žalovanému 1/ na náhradu trov prvoinštančného konania. Ohľadne námietky žalovaného 1/, že žalobca bol v prípade príslušenstva čiastočne neúspešný, čo podľa neho zakladá dôvod na rozhodnutie o trovách konania v zmysle zásady úspechu, odvolací súd uvádza, že aplikácia ustanovenia § 255 CSP formou posudzovania úspechu sporových strán v nadväznosti na čiastočný neúspech žalobcu vo vzťahu k uplatnenému nároku na zaplatenie úroku z omeškania (0,75% ročne z dlžnej istiny od 17.08.2016 do 10.03.2017 a 5,75% ročne z dlžnej istiny od 01.05.2013 do 16.08.2016), nie je možná. V tejto súvislosti odvolací súd zastáva názor, že v danom prípade neexistuje relevantný dôvod pre postup v zmysle § 255 ods. 2 CSP, nakoľko úroky z omeškania boli v danom prípade žalobou uplatňované nie ako samostatný nárok, ale len ako príslušenstvo pohľadávky, pričom práve od výšky uplatňovanej istiny ako predmetu sporu sa tiež odvíja výška súdneho poplatku za žalobu a výpočet trov právneho zastúpenia. Nakoľko o uplatňovanej istine bolo rozhodnuté zastavením konania v časti istiny na základe späťvzatia žaloby žalobcom, o trovách konania bolo správne rozhodnuté v nadväznosti na skúmanie miery procesného zavinenia.

16. Vzhľadom na skutočnosť, že žalovaný 1/ v podanom odvolaní relevantným spôsobom nespochybnil ani nevyvrátil podstatné závery súdu prvej inštancie premietnuté do výroku IV. napadnutého rozhodnutia, odvolací súd s poukazom na vyššie uvedené skutočnosti dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je vo výroku IV. vecne správne a z toho dôvodu odvolací súd viazaný odvolacími dôvodmi v zmysle § 380 CSP napadnuté uznesenia súdu prvej inštancie v časti odvolaním žalovaného 1/ dotknutého výroku v zmysle § 387 ods. 1 CSP ako vo výroku vecne správne potvrdil.

17. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 a s § 262 ods. 1 CSP tak, že žalobcovi priznal voči žalovanému 1/ nárok na náhradu trov odvolacieho konania vo výške 100%, keďže bol žalobca v predmetnom odvolacom konaní plne úspešný.

18. Toto rozhodnutie bolo členmi senátu prijaté pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2, veta druhá CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP). Povinnosť právneho zastúpenia advokátom dovolateľ nemá len v prípadoch vymedzených § 429 ods. 2 CSP.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Nesplnenie náležitostí vyžadovaných § 428 a § 429 CSP má za následok odmietnutie dovolania (§ 447 písm. d/, e/ CSP).